

— Ти си ограбилъ слѣпия!
— така направо му извика Тош-
кара, главатарътъ на групата.
Понеже бѣше най-силенъ, уреж-
даше всички спорове помеж-
ду ни.

— Не, не съмъ, . . на! —
отвърна гузно Василчо и подиг-
на ржка да се прекръсти.

— Лъжешъ! Не се кълни
напрасно. .

— Не лъжа. .

— А защо се върна?

— Забравихъ си . . — и
спрѣ. Вече нѣмаше никакво
съмнение.

— Я да видимъ, — и Тош-
кара изведнажъ го зграбчи въ
здравитѣ си ржце, притисна го
до стената и завика:

— Хайде, какво зяпате. . .
претърсете го,

Василчо се опита да ни по-
пречи, като риташе съ крака,
хапѣше, забиваше си ноктитѣ
въ ржцетѣ ни, напжваше се да
избѣга. Но всичко това излѣзе
напрасно.

Така претърсването не трая
дълго. Отъ дѣсния джобъ на
панталона му извадихме десе-
тина дребни монети. А знаеме
отъ сутринъта, че нѣмаше нито
стотинка.

— Казвай сега, отъ кжде
ги взе? — го запита строго
Тошкара.

Василчо мълчеше. Тогава се

нахвъргахме всички отгоре му
и съ ритници и удари здравата
го набихме. Разплака се Васил-
чо и така съ ржце на очитѣ
се отдалечи.

А ние върнахме паритѣ на
слѣпия.

— Богъ да ви благослови,
— изрече той и въ благодар-
ность ни изпѣ една игрива
пѣсень.

Панчо Михайловъ.